

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.551/2013/2. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Nagy Imre ügyvéd által képviselt I. r., II. r., III. r., IV. r., V. r. és VI. r. felperesek által - a Balázs B. Péter Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Balázs B. Péter ügyvéd) által képviselt II. r., a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt IV. r., a dr. Endrődiné dr. Makány Anikó ügyvéd által képviselt V. r. alperesek ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése és egyéb követelés iránt indított perében a **(település neve)**i Törvényszék 2013. március 29. napján kelt 10.P.22.016/2011/75.számú ítélete ellen a II. r. alperes részéről 79., míg a IV. r. alperes részéről 78. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T .

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben és akként változtatja meg**, hogy a keresetet a II. és IV. r. alperessel szemben is teljes egészében elutasítja.

Az I., II., IV. és V. r. felperesek által a II. r. alperesnek külön-külön fizetendő elsőfokú perköltség összegét 31 750-31 750 (harmincegyezer-hétszázötven) Ft-ra, a III. és a VI. r. felperesek által a II. r. alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét külön-külön 63 500-63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) Ft-ra, az I., II., IV. és V. r. felperesek által a IV. r. alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét külön-külön 25 000-25 000 (huszonötezer) Ft-ra, a III. és VI. r. felperesek által a IV. r. alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét külön-külön 50 000-50 000 (ötvenezer) Ft-ra felemeli.

A II. és IV. alperesek elsőfokú perköltség fizetésre kötelezését mellőzi.

Az I., II., IV. és V. r. felperesek által külön-külön fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 30 000-30 000 (harmincezer) Ft-ra, a III. és VI. r. felperes által külön-külön fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 60 000-60 000 (hatvanezer) Ft-ra felemeli.

A II. és IV. r. alperes elsőfokú eljárási illeték fizetésre kötelezését mellőzi.

Kötelezi az I., a II., a III., a IV. és az V. r. felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg külön-külön a II. r. alperesnek 6500-6500 (hatezer-ötszáz) Ft, a IV. alperesnek pedig 5000-

5000 (ötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a VI. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 15 000 (tizenötezer) Ft, a IV. r. alperesnek pedig 12 000 (tizenkettőezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 106 200 (egyszázhatézer-kettőszáz) Ft másodfokú eljárási illetékből az I. és a II. r. felperesek külön-külön 12 600-12 600 (tizenkettőezer-hatszáz) Ft-ot, a III. r. felperes 16 400 (tizenhatézer-négyszáz) Ft-ot, a IV. és az V. r. felperesek külön-külön 13 700-13 700 (tizenháromezer-hétszáz) Ft-ot, a VI. r. felperes pedig 37 200 (harminchétezer-kettőszáz) Ft-ot köteles megfizetni az állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A felperesek a **(település neve) (ingatlan 1. címe)**, illetve **(ingatlan 2., 3. és 4. címe)** szám alatti család házas ingatlanok tulajdonosai. Az ezen ingatlanokkal szemközt, **(település neve) (ingatlan hrsz.-a)** hrsz.-ú ingatlan a II. r. alperes kizárólagos tulajdonát képezi, amelyet az 1996. július 18-án kelt szerződéssel bérbe adott a IV. r. alperesnek. Az ingatlanon a II. r. alperes kérelmére a **(település neve)** Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala által kiadott 51477-10/1995 számú építési engedély alapján felépült egy **(áruház neve)** élelmiszer-áruház, amelyet a IV. r. alperes üzemeltet. Az áruház működéséhez szükséges áruszállítást az építési hatóság eredetileg a **(utca neve)** utcán keresztül engedélyezte LKW típusú gépjárművekkel, az üzlet megnyitását követő években azonban a IV. r. alperes az E5-ös út felől, az üzlet parkolóján keresztül oldotta meg az áruszállító gépjárművek fogadását és az áruk ki- és berakodását. Utóbb a II. r. alperes, mint építető megbízásából a **...(B.) Kft.** a **(utca neve)** utca kiszélesítése és megerősítése iránt építési engedély iránti kérelmet nyújtott be a III. r. alperes jogelődjéhez, a Bács- Kiskun Megyei Közlekedési Felügyelethez a **(áruház neve)** Áruházhoz történő kamionos áruszállítás biztosítása céljából. A III. r. alperes jogelődje a 2004. augusztus 16-án kelt határozatával a kérelemhez csatolt tervek alapján engedélyezte a **(utca 2. neve)** utca - **(utca neve)** utca csomópont átépítését és a **(utca neve)** utca kiszélesítését. Az engedélyben egyebek között előírta, hogy a **(utca neve)** utcán a „lakó-pihenő övezet” táblát a terv szerinti helyre (a **(utca neve)** utca végére) kell áthelyezni, és a **(utca neve)** utca kezdetén 3,5 tonna súlykorlátozást előíró közúti jelzőtáblát kell kihelyezni „kivéve áruszállítás 8h - 10h vagy 16h -18h” kiegészítő táblával együtt. Az V. r. alperes jogelődje a 2005. augusztus 18-án kelt 1679/11/2005 számú határozatával a csomópont átépítését engedélyező elsőfokú határozatot helybenhagyta. A jogerős engedély alapján megvalósult a **(utca neve)** utca

kiszélesítése, illetve a csomópont átépítése, a lakó-pihenő övezet tábla pedig áthelyezésre került a **(utca neve)** utca végére, majd az új út forgalomba helyezését a II. r. alperes kérelme alapján a III. r. alperes Közlekedési Felügyelete a 2011. augusztus 18. napján kelt határozatával engedélyezte.

A **(utca neve)** utca kiszélesítése folytán lehetővé vált a IV. r. alperes részére a kamionos áruszállítás biztosítása, így az áruszállító járművek - a korábbi gyakorlattól eltérően - a **(utca neve)** utcán közelítik meg az áruházat, s az áruakadásra is az épület **(utca neve)** utcára néző homlokzatánál kerül sor. Az áruszállítás és rakodás napi egy alkalommal, egy kamion igénybevételével, reggel 8.00 és 10.00 óra között történik.

Az I., II., IV. és V. r. felperesek személyenként 500 000 Ft, a III. és VI. r. felperesek pedig személyenként 1 000 000 Ft egyetemleges megfizetésére kérték kötelezni az alpereseket kártérítés jogcímén. Keresetük indoka szerint a IV. r. alperes részére végzett áruszállítás illetve az azzal járó zajhatás folyamatosan zavarja a nyugalmukat, ellehetetleníti életüket, emellett a lakó-pihenő övezetet jelölő tábla áthelyezése következtében ingatlanuk a lakó-pihenő övezeten kívülre kerültek, így értékük jelentősen csökkent. A II. r. alperes felelőssége kapcsán arra hivatkoztak, hogy nevezett az ingatlan tulajdonosa, egyben a sérelmezett útépités építtetője, míg az V. r. alperes marasztalását az építési engedély jogelődje általi kiadására hivatkozással kérték a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján.

A II., IV. és V. r. alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

A II. r. alperes védekezésében előadta, a **(utca neve)** utcát érintő útépités engedélyezése során építtetőként járt el, a beruházást az építési engedély szerint valósította meg, ennek kapcsán jogellenes magatartást nem tanúsított. Az áruházi ingatlant érintően gazdasági tevékenységet nem végez, ezáltal a felpereseknek kárt nem okozhatott.

A IV. r. alperes kifejtette, az építésügyi hatóság a **(utca neve)** utcán való áruszállítást engedélyezte, ennek során figyelembe vették a felperesek tulajdonhoz való jogait és az élelmiszerellátáshoz fűződő lakossági érdekeket is. Az utca lakó-pihenő övezeti besorolására csak az áruház kiviteli terveinek jóváhagyását követően került sor, a felperesek nem igazolták, hogy az a telkeik megvásárlását megelőzően is lakó-pihenő övezetnek minősült, míg a zajterhelés fokozódása a városfejődés természetes velejárója.

Az V. r. alperes hangsúlyozta, a kártérítés Ptk. 349. §-ában részletezett feltételei nem teljesültek, a felperesek nem jelölték meg az általa tanúsított jogellenes magatartást sem. Utalt arra, hogy a közigazgatási eljárás során polgári jogi igények elbírálására nincs mód, az kizárólag az engedéllyessel szemben érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a II. és IV. r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen az I. és II. r. felperesnek külön-külön 157 040 Ft-ot, a III. r. felperesnek 204 550 Ft-ot, a IV. és V. r. felpereseknek külön-külön 170 750 Ft-ot, a VI. r. felperesnek 465 150 Ft-ot és ennek 2011. november 29. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatát. Ezt meghaladóan a felperesek keresetét elutasította. Az alperesek elsőfokú költségeiben a felpereseket marasztalta oly módon, hogy az I. és IV. r. felperest az V. r. alperes javára külön-külön 34 925 Ft, az I. és II. r. felperest a II. r. alperes javára

8 558 Ft, a IV. r. alperes javára 6 196 Ft, a III. r. felperest a II. r. alperes részére 21 994 Ft, a IV. r. alperes javára 16 594 Ft, a IV. és V. r. felpereseket külön-külön a II. r. alperes részére 8 558 Ft, a IV. r. alperesnek 6 196 Ft perköltség megfizetésére kötelezte. Rendelkezése szerint a VI. r. felperes, továbbá a II. és IV. r. alperesek a perben felmerült egyéb költségeiket maguk kötelesek viselni. Kötelezte a II. és IV. r. alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a VI. r. felperesnek 17 030 Ft perköltséget. Az I., II., IV. és V. r. felpereseket külön-külön 21 000 Ft, a III. r. felperest 40 000 Ft, a VI. r. felperest 30.000.- Ft, a II. és IV. r. alpereseket külön-külön 76 000 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Határozatának indokolása szerint eljárása során vizsgálta a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételek teljesülését. Ennek kapcsán közömbösnek ítélte azt a felperesek által hangsúlyozott körülményt, hogy az ingatlanokkal érintett terület lakó-pihenő övezetnek minősül-e, utalva arra, hogy a szomszédok a terület övezeti besorolásától függetlenül sem kötelesek tűrni a nyugalmukat szükségtelenül zavaró tevékenységet. Ugyanakkor megállapította, hogy a felperesi ingatlanok felépítése során az engedélyes tervekől kitűnően a terület már lakó-pihenő övezet volt.

A felperesek ingatlanában az alperesi magatartással összefüggésben előállott értékcsökkenés tekintetében a perben kirendelt igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő véleményét ellentmondásmentesnek és aggálytalannak tekintette, azt ítélezés alapjául elfogadta. Valamennyi, a szakértő által is értékelt körülmény figyelembevételével az áruszállítás értékcsökkentő hatását - a szakvélemény alapul vételével - 0,5 - 1 %-ban fogadta el, és a II., IV. r. alpereseket terhelő kártérítés összegét a felperesi ingatlanok forgalmi értékéhez képest a fenti értékcsökkenést figyelembe véve határozta meg.

Az V. r. alperessel szemben érvényesített felperesi kárigényt érintően kiemelte, az I. és IV. r. felperesek a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti jogorvoslati lehetőségeiket az V. r. alperes jogelődjének eljárása során kimerítették, a közigazgatási perben eljáró bíróság azonban az V. r. alperesi jogelőd határozatát nem ítélte jogszabálysértőnek, ezért az V. r. alperes, mint jogutód felelőssége nem állapítható meg. Utalt arra, hogy a II. és V. r. felperesek a közigazgatási határozat ellen jogorvoslattal nem éltek, így az V. r. alperessel szemben a Ptk. 349. §-a alapján kártérítési igényt egyébként sem érvényesíthettek.

A II. és IV. r. alperesek egyetemleges felelősségét a Ptk 344. § (1) bekezdésére, a kamatfizetésre vonatkozó rendelkezését a Ptk. 301. § (1) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. és IV. r. alperesek terjesztettek elő fellebbezést. A II. r. felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését, míg másodlagosan a Pp. 252. § (2) bekezdése, illetve 252. § (3) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Harmadlagos fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítására irányult. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróságnak nem volt hatásköre a II. r. alperessel szemben előterjesztett kereset elbírálására, miután azt a felperesek a Ptk. 349. §-ára alapították, a közigazgatási hatóságok és a II. r. alperes között azonban a Pp. 51. § c) pontja szerinti pertársaság nem jöhetett létre. A közigazgatási jogkörben okozott kár, valamint a II. r. alperessel szemben érvényesített igény ténybeli és jogi alapja eltérő, a követelés elbírálása során más

tényállás vizsgálandó és eltérő jogszabályi rendelkezések alkalmazandók. Emiatt a Pp. 23. § (2) bekezdésének alkalmazására nincs mód, az elsőfokú bíróságnak a II. r. alperessel szemben előterjesztett igény elbírálására nem volt hatásköre. Utalt arra, hogy a hatásköri kifogását az érdemi ellenkérelmével egyidejűleg előterjesztette, így a pert már az elsőfokú bíróságnak meg kellett volna szüntetnie a Pp. 157. § (1) bekezdés a) pontja és a Pp. 158. § (1) bekezdése alapján. Az ügy érdemét érintő fellebbezésében kifejtette, az elsőfokú ítélet indokolásának megfogalmazása azt sugallja, mintha az ingatlan bérbeadásának ténye jogellenes és károkozó lenne, ezzel szemben e magatartás jogszerű. Kiemelte, a bérlő IV. r. alperes gazdasági tevékenységére, így az áruszállítás bonyolítására ráhatása nincs, emiatt - közös károkozás hiányában - egyetemleges marasztalásnak sincs helye. Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a Ptk. 100. §-ban foglaltak megvalósulását, nevezetesen, hogy a zavarás szükségtelen-e, e körben a bizonyítás kiegészítése is szükséges. Megjegyezte, a napi egyszeri, egy kamionnal történő áruszállítás szükségtelen zavarásnak nem tekinthető. Érvelése szerint a felperesek által hivatkozott kár mértékének meghatározására beszerzett szakvélemény nem fogadható el, tekintettel arra, hogy a szakértő az értékcsökkenésre vonatkozó megállapításait szakmai érvekkel nem támasztotta alá.

A IV. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a Ptk. 100. §-a alapján a II. r. alperessel egyetemlegesen nem marasztalható, miután az ingatlannak nem tulajdonosa, emellett a kártérítési felelősség Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt jogszabályi feltételek sem teljesültek, hiányzik ugyanis a jogellenesség és a felróhatóság, míg a kár bekövetkeztét és összecszerűségét a felperesek nem is bizonyították. Megítélése szerint a napi egyszeri áruszállítás olyan csekély zavaró hatásúnak tekinthető, amely nem eredményezi az ingatlanok értékcsökkenését, emellett a szakértő által meghatározott mindössze 0,5 - 1 %-os értékcsökkenés elenyésző.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A II. és IV. r. alperesek fellebbezése **alapos**.

A II. r. alperes fellebbezésében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a törvényszéknek a vele szemben előterjesztett kereset elbírálására nem volt hatásköre, ezért az ítéletábrának elsőként a II. r. alperes hatásköri kifogása kapcsán kellett állást foglalnia.

Téves a II. r. alperes álláspontja, nevezetesen, hogy az alperesek között pertársaság nem jöhetett létre. Alperesi pertársaság ugyanis akkor keletkezik, hogyha a felperes több alperest perel együtt. A felperest megilleti az a jog, hogy több különböző jogviszonyból származó igényét érvényesítse egy perben (tárgyi keresethalmazat) és keresetét

előterjesztheti egyidejűleg több alperessel szemben is (alanyi keresethalmazat). Abban az esetben, ha az érdekeltek egymáshoz való viszonya annyira szoros, hogy a jogvita elbírálására csak valamennyi érdekelt perben állása esetén van mód, kényszerű

- 6 -

pertársaság jön létre (Pp. 51. § a) pont, egységes pertársaság), míg a nem kényszerűségből létrejött pertársak (Pp. 51. § b) és c) pont), csupán egyszerű pertársaságot alkotnak. Az egyszerű pertársasághoz elegendő az, ha a perbeli követelések ugyanabból a jogviszonyból származnak (Pp. 51. § b) pont), vagy ha ténybeli, vagy jogi alapjuk hasonló (Pp. 51. § c) pont). Hasonlónak tekinthető a jogi alap, ha a felperes valamennyi alperessel szemben ugyanazon a jogcímen érvényesíti a követelését, míg a ténybeli alap hasonlóságát esetenként kell vizsgálni, az általában elfogadható akkor, ha azonos bizonyítást kell a kereset elbírálásához felvenni. Többek közös károkozására hivatkozással a Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján a károkozók egyetemleges marasztalására irányuló követelés esetén mind a jogalap, mind a ténybeli alap hasonlósága - adott esetben akár azonossága is - megállapítható. A jogalap hasonlósága ugyanis nem követeli meg, hogy valamennyi károkozó felelőssége ugyanazon felelősségi alakzaton alapuljon, míg a tényalap hasonlóságát már önmagában az is megalapozza, ha az egyes károkozók akár szándékegységben kifejtett, akár egymás tevékenységétől független magatartására visszavezethető okfolyamat következménye az egyazon káreredmény.

A perbeli esetben a felperesek keresetüket arra alapították, hogy az alperesek más-más magatartásukkal ugyan, de közösen okoztak nekik kárt azzal, hogy magatartásuk együttes következményeként valósulhatott meg a kiszélesített (**utca neve**) utcán a szükségtelen zavarásukat eredményező, és az ingatlanaik értékcsökkenéséhez vezető kamionos áruszállítás. Nem volt ezért eljárásjogi akadálya annak, hogy a felperesek kártérítési követelésüket az alperesekkel, mint egyszerű pertársakkal szemben egy perben érvényesítsék. A Pp. 51. § c) pontja csupán az eljáró bíróság illetékessége tekintetében tartalmaz megszorítást, miszerint a hasonló ténybeli és jogi alapból eredő követelések csak akkor érvényesíthetők egy perben valamennyi alperessel szemben, ha a bíróság illetékessége a Pp. 40. § rendelkezéseinek alkalmazása nélkül is mindegyik alperessel szemben megállapítható. A hatáskör szempontjából ugyanakkor nincs jelentősége annak, hogy az alperesek egyszerű, avagy kényszerű pertársaságot alkotnak: ha valamelyik pertársra a törvényszéknek van hatásköre, a per a törvényszék hatáskörébe tartozik (Pp. 23. § (2) bekezdés). A felperesek az V. r. alperessel szemben közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén érvényesítették követelésüket, amely igény elbírálása a Pp. 23. § (1) bekezdés b) pontja szerint a törvényszék hatáskörébe tartozik, így valamennyi alperest illetően a törvényszék rendelkezik hatáskörrel.

Minderre figyelemmel az alperes hatásköri kifogása alaptalan.

A felperesek kártérítési igényüket arra alapították, hogy az alperesek magatartására visszavezethető okból kibővített áruszállítás miatt megemelkedett zajhatások szükségtelen zavarásukat okozzák.

A Ptk. 100. §-a szerint a tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen szomszédait szükségtelenül zavarná, vagy amellyel jogaik gyakorlását veszélyeztetné. Amennyiben a dologi jellegű szomszédjogi előírások megsértésével összefüggésben kár keletkezik, a károkozás relatív szerkezetű kárkötelmi jogviszonyt keletkeztet a károkozó és a károsult között. A szomszédjogi sérelmekre alapított, a szükségtelen zavarástól való tartózkodás tilalmának

Pf.II.20.551/2013/2. szám

- 7 -

megsértésével keletkezett károk megtérítése iránti követeléseket a szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó általános szabályok szerint, a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kell elbírálni (BDT2012. 2817/I.) azzal, hogy a kártérítési felelősség megállapításához szükséges jogellenes magatartás a szomszéd által megvalósított szükségtelen zavarásban nyilvánul meg. A dolog használata ugyanakkor nem csak a tulajdonos által valósulhat meg, hanem egyéb jogcímen is alapulhat. Ezért az ítélkezési gyakorlat a fenti szomszédjogi szabályt kiterjesztette, és a szükségtelen zavarásban megnyilvánuló jogellenes magatartás tényleges tanúsítójával (pl. építtető, üzemeltető) szemben is lehetővé teszi az igényérvényesítést (EBH2006. 1399). A zavarást kifogásoló személy ugyanis nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe amiatt, hogy az ingatlant nem a tulajdonos, hanem tőle származó jogon más használja. A használati jog mikénti gyakorlására vonatkozó elvárás ugyanis azonos a tulajdonosi és az átruházott használati jog jogosultja részéről való használat esetén (Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.20.410/2007/22. sz. ítélet). Jelen esetben a II. r. alperes nem csupán tulajdonosa a felperesek által kifogásolt magatartás helyszínéül szolgáló ingatlanoknak, de egyben mind az áruház, mind az útbővítés építtetője, így az útépítésre visszavezethető szükségtelen zavarásból eredő károkért - a kártérítési felelősség egyéb törvényi feltételeinek fennállása esetén - helytállással tartozik. Tény ugyanakkor, hogy az áruház tényleges üzemeltetője, ezáltal a felperesek által zavarónak minősített magatartás megvalósítója a IV. r. alperes, következésképpen a felperesek igényérvényesítésének egyik nevezett alperes esetén sem volt akadálya.

A perben a felpereseknek azt kellett bizonyítaniuk, hogy őket, mint ingatlanszomszédokat az utca kiszélesítése és az áruház napi rendszerességű árufeltöltése szükségtelenül zavarja és ezzel okozati összefüggésben az ingatlanuk használati, illetve forgalmi értékének csökkenése folytán káruk keletkezett.

A Ptk. 100. §-ában foglalt szükségtelen zavarás tilalma viszonylagos. A „szükséges” - vagyis az ésszerű tűrési határon belüli -, illetőleg a „szükségtelen” - e tűrési határon kívüli - zavarás tényét a tulajdonos (üzemeltető) és a tágabb értelemben vett szomszédok jogos érdekeinek összemérése eredményeként lehet megítélni, a szükségképpen ellentétes érdekek összevetése után lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy mi a zavarásnak az a mértéke, amelyet a sérelmet szenvedett még tűrni tartozik, s hogy ehhez képest a jogsértés megvalósult-e, vagy sem (BDT2003. 785.).

Kiindulópontnak az tekinthető, hogy a tulajdonjogot és az annak részjogosítványát képező

használati jogot a szomszédoknak e jog társadalmi rendeltetésének megfelelően kell gyakorolni. Ennek érdekében az együttélés általános normái szerint a szomszédokat együttműködési kötelezettség terheli, egyikük sem hagyhatja figyelmen kívül a szomszédos ingatlan tulajdonosának (használójának) az érdekeit. Az ellentétes érdekek mérlegelése során figyelemmel kell lenni arra, hogy a társadalmi együttélés folytán a szomszédoknak ingatlanuk használata során bizonyos zavaró hatásokkal együtt kell élni, a szükséges zavarást el kell viselni. A tűrés küszöb megítélése esetenként változó, a zavarás szükségtelenségének mibenlétére vonatkozóan „külső”, objektív mérce nem állítható fel. Jelen ügyben nem hagyható figyelmen kívül, hogy az áruház üzemeltetése

- 8 -

társadalmilag széles körben igényelt hasznos tevékenység, az érintett városrészben élők élelmiszerellátásának biztosítását célozza, ezáltal közérdekű tevékenységnek tekinthető. Nem vitatható ugyanakkor, hogy az áruház működése az érintett terület gyalogos- és járműforgalmának növekedését, ezáltal a zajszint emelkedését is maga után vonja, ami a fentiek mellett a városfejlődés szükségszerű velejárója is. Elfogadható, hogy az áruház áruellátását biztosító kamionos szállítás zavaró lehet a felperesek számára, ez azonban - az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben - a perbeli esetben nem eredményezi a felperesek szükségtelen zavarását. Az áruház működéséhez az áruszállítás nélkülözhetetlen, azt a IV. r. alperes kezdetben az E5-ös út felől, a parkoló irányából, azaz nem az engedélyben foglaltaknak megfelelően, a **(utca neve)** utcát használva oldotta meg. A felperesek mindaddig nem kifogásolták az áruszállítást és az ahhoz kapcsolódó zajhatást, amíg az a fenti módon került kivitelezésre, majd a **(utca neve)** utca kibővítése után a kamionforgalom **(utca neve)** utcán való megjelenését követően jelezték a megnövekedett zajhatással és a kamionos áruszállítással kapcsolatos kifogásaikat. Tény ugyanakkor, hogy a parkolón keresztül történő árurakodás - a fokozott gyalogos- és gépjárműforgalomra tekintettel - balesetveszélyes volt, emellett nem volt gazdaságosan megoldható, miután hosszú távon szükségessé vált volna egy áruszállításra alkalmas lift beépítése. Emiatt nem kifogásolható, hogy a IV. r. alperes ezt a helyzetet nem kívánta fenntartani, és az építési engedélynek megfelelően a **(utca neve)** utcáról kívánta biztosítani az áruszállítást. Lényeges az is, hogy az áruszállítás jelenleg is csak korlátozott módon történik, napi egy alkalommal egy kamion de. 8.00-10.00 óra között szállítja az árut, azaz viszonylag szűk időhatáron belül, munkaidőben, vagyis olyan napszakban, amikor az a legkevésbé zavarja az ott lakókat. Lényeges emellett, hogy a IV. r. alperes tevékenységéhez az áruszállítás nélkülözhetetlen, s azt más módon célszerűen és gazdaságosan nem tudja megoldani. Ezzel az alperesi érdekekkel összevetve az áruszállítással és rakodással együtt járó zajhatás okozta zavarás - a perben kirendelt szakértő véleményéből is kitűnően - olyan csekélynek tekinthető, amely a szükséges mértéket nem haladja meg, s amelyet ilyenformán a felperesek tűrni kötelesek. Minderre figyelemmel a II. és a IV. r. alperes kártérítési felelőssége - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - nem állapítható meg, ezért az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a velük szemben előterjesztett keresetet elutasította.

A felperesek II. és IV. r. alperessel szemben előterjesztett keresetének elutasítása következtében a II. és IV. r. alperes perköltség és eljárási illeték fizetésére nem kötelezhető, ezért az erre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket az ítélőtábla mellőzte, és a felpereseket az általuk a perben érvényesített kártérítési követelés - egymástól eltérő összegű - pertárgyértékét alapul véve kötelezte a pernyertesnek bizonyult II. és IV. r. alperesek elsőfokú eljárással felmerült - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint megállapított - költségeinek viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Ugyancsak a különböző kereseti pertárgyértékekhez (500 000 Ft, 1 000 000 Ft) igazodóan kötelesek a felperesek az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján.

Pf.II.20.551/2013/2. szám

- 9 -

A kifejtettekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

A II. és IV. r. alperes fellebbezése megalapozottnak bizonyult, ezért a felperesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek nevezett alperesek másodfokú eljárásban felmerült - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően meghatározott - költségeinek viselésére.

A fellebbezési eljárási illeték összege 105 200 Ft, amelyből az egyes felperesek - a II. r. és IV. r. alperes fellebbezésének sikerére tekintettel - a javukra az elsőfokú bíróság által megítélt eltérő marasztalási összegek, mint fellebbezési pertárgyértékek alapján feljegyzett illeték viselésére kötelesek (Pp. 78. § (1) bekezdés, Kmr. 13. § (2) bekezdés, 1990. évi CXIII. tv. 46. § (1) bekezdés).

Észlelte az ítélőtábla, hogy a II. és IV. r. alperes annak ellenére lerótták a fellebbezési eljárási illetéket, hogy a per tárgyánál fogva az Itv. 62. § (1) bekezdés g) pontja alapján illetékfeljegyzési jog illette meg őket, így a lerótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján visszaigényelhetik az állami adóhatóságtól.

Szeged, 2014. január 8.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró